

Στην αδελφή μου ΛΟΥΛΑ

Στους τρικυμισμένους καθρέπτες
Των λυγμών
Θραύεται το ήρεμο πρόσωπο
Της αιωνιότητας
Κι όμως ακόμη ακούμε εντός μας
Το φλοίσβισμα της ηρεμίας.

ΑΔΕΛΦΗ μου,
θ' άξιζε ολόρθος να σταθώ
κατάντικρυ στον ήλιο
και των στίχων τους κίονες να υψώσω
προς το κυανό διάστημα
για να περιπατείς τα βράδια
χαμογελώντας πλάι στην Ευρυδίκη
κάτω απ' τους έναστρους θόλους
του άφθαρτου θέρους.
Όμως, αδελφή μου,
δε δύναμαι άλλο.
Το άπειρο συνέτριψε
το στιλπνό του τόξο
στο μέτωπο μου
και στροβιλίζομαι
στην άπειρη Στιγμή
θρυμματισμένος και αδαής.
Η φωνή μου ναυάγησε.
Η σκέψη μου μάδησε
τα τελευταία της άνθη.
Μονάχα με λυγμούς
αρθρώνω το άσμα σου.
Δεν τολμούν
μήτε ο πόνος μήτε η έκσταση
με ματωμένα χείλη να ψελλίσουν
τ' όνομα σου.
Πάνω στη χλόη τ' ουρανού
η Ρούθ γονατίζει
για να προσευχηθεί στα πόδια σου.
Τα λευκά περιστέρια
των παιδικών ονείρων
χαμοπετούν στους κάμπους
του δικού σου χαμόγελου.
Οι ρεμβασμοί των σοφών
δεν αναρριχήθηκαν ποτέ
ως τα κράσπεδα
του σεπτού μεγαλείου σου.
Οι ποιητές που ατμίστηκαν στο φως
Αναγνωρίζουν στο φως του προσώπου σου
των στίχων τη μηδαμινότητα.
Μόνο η μεγάλη Σιωπή
μ' ένα κρίνο στα χέρια
θωπεύει την κυρτή σου ράχη

που ύψωσε ως τον κόρφο του Θεού
τους οικτιρμούς των ανθρώπων,
ενώ οι γαλάζιες νύχτες
ακινητούν σε κατάνυξη
δακρύνοντας άστρα.
Αδελφή μου,
διπλώνω τα φτερά μου
λυγίζω το σώμα
για ν' ασπασθώ
τις άκρες των γυμνών ποδιών σου.
Ευδόκησε να πραϋνθεί το πνεύμα μου
για να ψάλω τον ύμνο που αρμόζει
σε σένα, αδελφή μου,
αδελφή όλου του κόσμου.

ΤΑ ΔΕΥΚΑ χέρια σου
που άλειφαν μύρα τις πληγές μας
τώρα σφαδάζουν δεμένα πισθάγκωνα
στο σταυρό του κορμιού σου
σα νάταν, αδελφή μου,
χέρια ληστών.
Το λιγνό σώμα σου περιτυλίγεται
τον τεφρό μανδύα της αλλοφροσύνης.
Τα μάτια σου απομείνανε
δυό πύργοι γυάλινοι, ακατοίκητοι
και μέσα τους γυρνούν αδέσποτες
οι σκιές του παρελθόντος.
Αδελφή μου,
πως μ' εγκατέλειψες τα μεσάνυχτα
να ψάχνω δίχως λύχνο
ν' ανακαλύψω τα ίχνη
των απωλεσμένων βημάτων σου;
Βύθισε με και μένα
στο ίδιο σκότος
να μην ακούω τις σάλπιγγες
των κραυγών σου
που μετρούν τους αμέτρητους τάφους.
Ανατίναξε στο άπειρο
τους βολβούς των ματιών μου
για να μη βλέπω
τα δεμένα σου χέρια.
Στρέφω την όψη παντού
και θωρώ μόνο εσένα.
Επικαλούμαι
της ομορφιάς την καλοσύνη
να μ' ελεήσει μια στάλα δροσιάς.
Όμως κανείς δεν αποκρίνεται
στις παρακλήσεις
των ηττημένων λαών.

Κίτρινη σκόνη
 από ξερά τριαντάφυλλα
 χιόνισε πάνω στους κήπους.
 Το σιγαλό ακρογιάλι
 αποσύρθηκε μες στο λυκόφως
 κι η Άνοιξη αποκοιμήθηκε
 με το φωτεινό πρόσωπο
 κλεισμένο στις παλάμες.
 Που βρίσκεται τώρα η σιωπή
 με τους λευκούς ύπνους
 με τις παγωμένες εκστάσεις
 με τα ουδέτερα ρόδα;

ΑΔΕΛΦΗ μου,
 δεν είμαι πια ποιητής
 δεν καταδέχομαι νάμαι ποιητής.
 Είμαι ένα πληγωμένο μυρμήγκι
 που έχασε το δρόμο του
 μες στην απέραντη νύχτα.
 Αναδεύω την τέφρα
 των πυρπολημένων Απριλίων
 και δε βρίσκω μια σπίθα
 για ν' ανάψω την αρχαία θερμάστρα.
 Εσύ εζύγισες
 τους θησαυρούς των αιώνων
 μες στη λεπτή παλάμη σου.
 Εσύ εγκρέμισες τα όρη
 όπου αναπαύονταν οι ποιητές.
 Κι εγώ δεν είμαι πια ποιητής.
 Το ξέρω,
 οι ποιητές
 δε ρυπαίνουν με δάκρυα
 τις κρυστάλλινες πολιτείες.
 Αγρυπνούν
 με το βλέμμα τους ίσο κι αθόλωτο
 για να μετρούν
 τις φρικιάσεις του φωτός
 και τους παλμούς του σύμπαντος.
 Όμως εγώ,
 αδελφή μου, αγρυπνώ
 μετρώντας τους παλμούς
 και την ανάσα σου.
 Στυλώνομαι, πύργος νυχτός,
 Μες την ακατανόητη βοή
 των διασταυρουμένων κεραυνών
 κι αγγίζω αδίστακτος τα ξίφη.
 Οι αψίδες του φωτός κατέρρευσαν
 κάτω απ' τα βλέφαρα σου.
 Τίποτ' άλλο δε ζει

έξω απ' τον πένθιμο κύκλο
που χαράζουν στην πλάση τα μάτια σου.
Δε θέλω
τα τύμπανα των θριάμβων
ν' αναγγέλλουν τη δόξα μου
μες στα δάση της άνοιξης.
Το δικό σου χαμόγελο
μου φτάνει.
Η κρήνη των ματιών σου
μπορεί να ποτίσει τη δίψα μου
και ν' ανθίσει τη ζωή μου.

ΕΙΧΑ ένα λαμπρό χιτώνα
που ζέσταινε τις ώρες μου.
Είχα τη συντροφιά των στίχων
που τις νύχτες μου μιλούσαν
για νικηφόρες εκστρατείες.
Καθισμένος εκεί
σιωπηλός και μονάχος
έστηνα με φθαρμένες πρωίες
τη σκηνή της γαλήνης μου.
Ονειρευόμουν
τις γλαυκές υποδοχές
που μου ετοίμαζαν οι άγνωστοι φίλοι μου
και στις αυγής τον κάμπο ατένιζα
τη χλοϊομένη στέγη του καμπαναριού
χιονισμένη από λευκούς πελαργούς.
Ξανθά μαλλιά
Μ' ένα θάμβος εξαισιο στα μάτια,
θ' άνοιγαν τις μεταθανάτιες
διαθήκες των ασμάτων μου.
(Πόσα χαμόγελα σύναξα
στην πικρή μοναξιά μου
για τη χαρά των ανθρώπων!)
Ω, η ακολουθία που καρτερούσε
την είσοδο μου στα Ιεροσόλυμα.
Σαν αμίλητος Χριστός
άκουγα την σάλπιγγα των ουρανών
μάντευα τους δρόμους
με βάγια στρωμένους
κι η καρτερία δε μου απόλειπε
στην πύρινη καταδίκη μου.
Όμως, αδελφή μου,
δεν ξέρω πια
να περιμένω και να προσεύχομαι.
Άκου' αυτή η εσπέρα προκαλεί
την αρχαία ψυχή μου
ανεμίζοντας ρόδιους πέπλους
πάνω απ' τους κήπους.

Οι ακκισμοί των πουλιών
 προσβάλλουν το σεμνό μου πένθος.
 Αδελφή μου, ηούχασε'
 ο καταρράκτες των κελαϊδισμών
 δε ραντίζουν την εγκατάλειψη μου.
 Μένω πιστός μες στο βραχίονα
 της ιδικής σου αγάπης.
 Δεν είμαι πια ποιητής
 και πικραίνομαι.
 Συγχώρεσε με, αδελφή μου,
 για τη θλίψη μου αυτή
 που ζει έξω απ' τη θλίψη σου.

ΑΔΕΛΦΗ μου,
 ένα νέφος εσκίαζε πάντοτε
 τα βλέφαρα σου.
 Ακουμπισμένη στον εξώστη
 -παιδάκι ακόμη-
 κοιτούσες τη θάλασσα
 να ξετυλίγει τ' όνειρο
 της απέραντης ερημίας.
 Τάιζες την καρδιά σου
 με τα φύλλα του φθινοπώρου.
 Η μητέρα καθρέπτιζε
 το αίνιγμα του ίσκιου της
 μέσα στα μάτια σου.
 Το χλωμό φέγγος του προσώπου σου
 σερνόταν στο δάπεδο
 του σπιτιού μας.
 Δε σ' είδαμε ποτέ να κλάψεις.
 Μονάχα εκεί στα μηλίγγια σου
 οι λεπτές φλέβες
 όμοιες με σχέδια κυανού φωτός
 έκρουαν τον πυρετό
 των κλειδωμένων χειλιών σου.
 (Πόσες φορές,
 τις ώρες που κοιμόσουν,
 έσκυψα πάνω τους για να διαβάσω
 το μυστικό σου).
 Γεμάτη αγάπη κι έλεος
 έδενες τις πληγές μας
 και σώπαινες.
 Η σιωπή σου μηνούσε τα πάντα.
 Τις χειμωνιάτικες εσπέρες
 βάδιζες μόνη στο δάσος
 να νοσηλεύσεις
 τα γυμνά σπουργίτια,
 να ζεστάνεις
 τα παγωμένα έντομα.

Σπυρί-σπυρί σύναξες μέσα σου
τα δάκρυα των φτωχών, των ταπεινών.
Κι όταν γκρεμίστηκε το σπίτι μας
εσύ απόμεινες ακόμη ορθή
-ίσκιος της Παναγίας-
για να μου δείξεις τ' άστρα
μες απ' την τρύπια στέγη.
Τώρα η σιωπή σου εθραύσθη
και στο μικρό κοχύλι πούκρυβες
άκουσα τις κραυγές του ωκεανού.
Αδελφή μου, δε μούμεινε
μήτε μια πέτρα να γείρω.

ΑΚΟΜΗ οδοιπορώ
στην ερημία των συνωστισμών,
στους ανύποπτους δρόμους.
Κανένας.
Τα παιδιά παίζουν δίχως να μαντεύουν
τις καρπάνες που κρούονται μακριά
σφραγίζοντας το αίμα τους.
Μπορούν ακόμα οι άνθρωποι και γελούν.
Μπορώ κι ακούω ακόμη
τις ομιλίες που κάμπτουν λοξά
-εμπορικά πλοία που περνούν
πλάι σε μοναχικό φάρο
χτισμένον καταμεσείς στο πέλαγος.
Απ' τις μετόπες των μεγάρων
τα ρολόγια φωνάζουν:
μηδέν, μηδέν, μηδέν.
Εκείνοι ερωτεύονται τυχαία,
εκείνοι χτίζουν την επικαιρότητα,
εκείνοι κρατούν τα βιβλία
γεμάτα ισχνούς ασκητές.
Τα τραίνα μεταφέρουν,
μς από σταθμούς ερημωμένους,
την καταχνιά και τα κόκκαλα.
Οι πασχαλιές αναδεύουν
έα μαβι υπόλειμμα
ξεθωριασμένου ονείρου
πάνω απ' τα πέτρινα μέτωπα.
Τίποτα.
Κι αυτό το λίγο μύρο
τς παιδικής αναπόλησης
καταναλίσκεται μάταια
χωρίς ηχώ.
Κανείς δεν βλέπει.
Τεφρές νιφάδες
Καλύπτουν τη γη.
Θεέ μου,

να σφαλίσω τα μάτια
να σταυρώσω τα χέρια
και ν' αφεθώ στον ανέμων τη διάθεση.
Έτσι βαθιά κουρασμένος
να κυλήσω στην άβυσσο
ενώ η ταχύτητα της πτώσης
θα σφυρίζει στ' αυτιά μου
το τραγούδι της ανάπαυσης.
Κλείστε τα παράθυρα.
Η αυθάδεια του φωτός
κηλιδώνει το δάκρυ μου.
Ας λείψει κι η άνθινη φλυαρία.
Δε χρησιμεύει.
Μητέρα σιωπή
φέρε το χέρι σου
στους κροτάφους μου.
Στο γυμνό κρανίο μου
Τα φθινοπωρινά δάση
σαλεύουν τους ίσκιους τους.
Αδελφή μου, νυστάζω.
Που ν' ακουμπήσω;
Πώς να κοιμηθώ;
Δεν έχω κλίνη.
Κ' η άρρωστη αυγή
βρίσκει πάλι αναμμένη
τη λάμπα της αγρύπνιας μου.

Η ΔΕΙΛΙΝΗ ώρα
με πρόλαβε μακριά σου
αδελφή μου.
Η σεβάσμια ομορφιά
χτύπησε τον ώμο μου
με στοργική παλάμη.
Στον ορίζοντα υποφώσκει
η φλόγα ενός λησμονημένου ρόδου.
Οι μαλακές κορυφές
ανεβάζουν
κάνιστρα μενεξέδων
στα διάφανα πόδια
της ανάπαυσης.
Κρατώ στην ποδιά
ένα νιογέννητο πρόβατο
και βυθίζω το πνεύμα
στ' αγαθά του βλέμματα.
Κοιτώ τους κάμπους
να εισπνέουν ειρηνικά
τη βραδινή σιγή
και χαιρετώ τις ψυχές
των πραγμάτων.

Πίσω απ' τις ανθισμένες αχλαδιές
 με κοιτάζει θλιμμένη
 η σκιά σου.
 Αδελφή μου, δε σε λησμόνησα.
 Βυθομετρώ την καλοσύνη
 με τη δική σου επιείκεια.
 Μοιράζω χαμόγελα
 στις γραμμές και στα σχήματα
 που φωτίστηκαν απ' το άγιο σου φέγγος.
 Μα ενώ σου μαζεύω
 μια δέσμη μαργαρίτες
 απ' τους αγρούς της εσπέρας,
 εσύ, αδελφή μου,
 μ' έξαλλα μάτια
 σπαθίζεις το στερέωμα
 χωρίς να μαντεύεις
 πως οι καθρέπτες των όντων
 ζωντανεύουν την εικόνα σου
 μες από στρώματα σιωπής κ' ευλάβειας.

ΑΔΕΛΦΗ μου, σούχα τάξει
 ν σου φέρω τ' αθάνατο νερό.
 Σούχα τάξει να ρίξω τον ήλιο
 στην ποδιά σου.
 Τώρα κραυγάζεις:
 «Αδελφέ μου, διψώ'
 πούναι τ' αθάνατο νερό
 να ξεδιψάσω;
 Αδελφέ μου, κρυώνω'
 πούναι ο ήλιος
 να ζεστάνω τα χέρια μου.»
 Και μένω ασάλευτος κι ανήμπορος.
 Εγώ που περιπλανήθηκα
 στους ουρανούς
 δε δύναμαι να διατρέξω
 μια σπιθαμή γης.
 Κάτω απ' το χιόνι ακούω
 τις ρίζες του παλιού μας κήπου
 να με δένουν στο χώμα.
 Κ' έχω ξεχάσει να βαδίζω.
 Σκύβω πάνω απ' το χάος
 της ψυχής σου
 γεμάτος δέος.
 Τ' άστρα συγκρούονται
 στους βυθούς των ματιών σου
 κ' οι μάχες των θεών
 ματώνουν τα σπλάχνα σου.
 Πώς να πλάσω την πυρκαϊά σου
 σε ψυχρή προτομή νηνεμίας;

Είχα πιστέψει κάποτε στον ουρανό,
 μα εσύ μούδειξες
 τα βάθη της θάλασσας
 με τις νεκρές πολιτείες
 με τα λησμονημένα δάση
 με τους πνιγμένους θορύβους
 Και τώρα ο ουρανός βυθίστηκε
 -πληγωμένος γλάρος-
 μέσα στη θάλασσα.
 Το χέρι μου που σούχτιζα
 γεφύρι της αβύσσου
 γκρεμίστηκε.
 Κοίταξε με,
 πόσο γυμνός και πόσο αθώς
 κείτομαι εμπρός σου.
 Κρυώνω, αδελφή μου.
 Ποιος θα μας φέρει πια τον ήλιο
 να ζεστάνουμε τα χέρια μας;
 Σωπαίνω κι αφουγκράζομαι.
 Κανείς δεν περνά
 στο νύχτιο δρόμο.
 Τ' άστρα ναυάγησαν
 στα σκουριασμένα μάτια
 του μαδημένου αετού
 που ταλαντεύεται στο χείλος
 των σκοτεινών επάλξεων.
 Τα δεμένα σου χέρια
 φράζουν την έξοδο.
 Μόνο η φωνή σου περιτρέχει
 τους διαδρόμους της νύχτας
 χτυπώντας το μακρύ της ξίφος
 πάνω στις πλάκες.
 Είναι αργά.
 Μήτε ο θάνατος με δέχεται
 μήτε η ζωή.
 Πού θα πάω;

ΑΔΕΛΦΗ μου, απατήθηκα.
 Δεν είμαι θεός.
 Δεν ορίζω τίποτα.
 Στην πυρκαϊά σου εξάτμισα
 την υδάτινη εξουσία μου.
 Καθώς ετίναξες
 τη χρυσή στάχτη του φωτός
 απ' τα ματόκλαδα της πλάσης
 ατένισα στο δειλινό σου ορίζοντα
 τους μεγάλους σταυρούς της ανθρωπότητας
 κι αγάπησα τους λυπημένους ανθρώπους
 που περνούν σιωπηλοί –λευκά ποιμνία

σφραγισμένα στο μέτωπο
 με την κόκκινη βούλα.
 Την ιστορία του κόσμου διάβασα
 σε μια σταγόνα του δικού σου αίματος.
 Ω, άνθρωποι, ω, αδέρφια μου,
 της αδελφής μου αδέρφια,
 στην απέραντη θάλασσα της καρδιάς σας
 καταποντίζονται τα όνειρα πλησιίσια,
 η αλαζονεία των στοχασμών
 κ' οι απαθείς ρεμβασμοί των Θεών.
 Πόσα ταξίδια κάνατε!
 Και δε φέρατε πίσω μαζί σας
 μήτε μια εικόνα βλάστησης
 να στολίσετε τ' άδειο σας σπίτι,
 μήτε ένα κοχύλι
 από κείνα που απόρριξαν
 στη στεριά οι τρικυμίες
 -φεγγερό κειμήλιο κι άγρυπνο κλειδί-
 να κλειδώνετε την πόρτα σας
 όταν φυσούν τις νύχτες οι άνεμοι.
 Τα μάτια σας μένουν για πάντα
 στενά κι αθώα
 -δυό σταγόνες βροχής χρωματισμένες
 με σιωπή κι απορία.
 Δεν έχετε κανένα καταφύγιο.
 Πεθαίνετε χωρίς ανάσταση
 χωρίς να βρεθεί
 ένα ρόδινο χείλι παιδιού
 να ξαναπεί τ' όνομα σας
 κάτω απ' τον ήρεμο ουρανό
 του νέου Μαΐου.
 Όμως εγώ
 τη μνήμη σας είδα να ζυγιάζεται
 -σειπτό περιστέρι,
 στης αδελφής μου τον ώμο.
 Αδέρφια μου,
 δεχτείτε τον αποστάτη
 στον πλατύ κόρφο σας.
 Με τα δάκρυα πλένω
 τα πληγωμένα πόδια σας.
 Με τα δάκρυα καθαρίζω τα χέρια μου
 απ' τη σκόνη της περηφάνειας
 για ν' αξιωθώ να χαϊδέψω τα μαλλιά σας.

ΑΔΕΛΦΗ μου,
 έλα να γείρουμε
 σαν άρρωστα παιδιά
 πάνω απ' τον άυλο κήπο
 που βυθίστηκε μέσα μας,

ν' ακούσουμε
 το λειωμένο άρωμα
 που αμελημένο καταστάλαξε
 σε μια θαμπή γωνιά της καρδιάς μας.
 ...Τις θερινές νύχτες
 εκστατικοί θωρούσαμε
 το μεγάλο φεγγάρι ν' αναδύεται
 απ' το γιαλό της πατρίδας μας.
 Ο ασημένιος δρόμος μας ταξίδευε
 στους γαλάζιους ψιθύρους της πλάσης.
 Η μητέρα παράστεκε
 -λευκός άγγελος
 στις λευκές νύχτες.
 Ακούγαμε
 τη μακρινή φωνή της
 και το γλυκό θρό της εσθής της
 ενώ τα μάτια μας έγερναν
 στον έναστρο ύπνο.
 Α, η γλυκεία προστασία
 που αγρυπνούσε στο πλευρό μας
 ζεσταινοντας
 τα γυμνά πουλιά των ονείρων μας.
 Άχνη από φέγγος μας τύλιγε
 και φεύγαμε, αδελφούλα μου,
 ανάμεσα ουρανού και θάλασσας.
 ...Κ' ύστερα
 οι κλεισμένες πόρτες
 τ' αδιάφορα παράθυρα
 οι γυρισμένες πλάτες.
 Η φωνή της μητέρας νεκρή.
 Μόνοι
 πιασμένοι απ' το χέρι
 μέσα στις άγνωστες πολιτείες
 -δυό μικροί επαίτες
 του ζεστού μας ονείρου
 κάτω απ' το ραγισμένο ουρανό.
 Δε μας απόμεινε πια σκέπη
 ούτε ραβδί.
 Όμως γνωρίζουμε ακόμη
 ν' αγαπιόμαστε
 και ν' αγαπάμε.
 Κουραζόμουνα κ' έγερνα πάνω σου.
 Στύλωνες τα μάτια σου στα μάτια μου
 κ' έφερνες ξανθές ανεμώνες
 απ' το μόχθο σου στ' όνειρο μου.
 Αδελφή μου,
 σίμωσε πάλι να φιλήσεις
 το μέτωπο μου που φλέγεται.
 Κοίτα,
 σου ανοίγω το μικρό φεγγίτη
 και μια λοξή αχτίνα

χαράζει τον ίσκιο του προσώπου σου.
 Παραμέρισε τη νύχτα
 κ' έλα κοντά μου
 να πιαστούμε, όπως τότε, απ' το χέρι
 και να περάσουμε στις ψυχρές πολιτείες
 -δυό μικροί επαίτες
 του παλιού μας ονείρου,
 -δυό μεγάλοι πρίγκηπες
 της αγάπης.

ΘΥΜΑΣΑΙ;

Σούχε χαρίσει κάποτε η μητέρα
 ένα ρόδινο φόρεμα
 και μια μικρή ρόδινη ομπρέλα.
 Ανέβαινες την ανθισμένη πλαγιά
 το εαρινό πρωινό
 ανάλαφρη και διάφανη
 -ένα ρόδινο νέφος φωτός.
 Κοιτούσες τον ουρανό
 σαν κάτι από ψηλά να σε καλούσε.
 Μόνο οι θλιμμένες πλεξίδες
 των μαύρων μαλλιών σου
 βάραιναν τη λεπτή σου ράχη.
 Φοβόμουν
 μήπως μian ώρα χαθείς
 όμοια με ρόδινο φως
 μέσα στη δύση.
 Μάζευα τότε
 όστρακα στιλπνά
 και πολύχρωμα βότσαλα
 απ' τ' ακρογιάλι του νησιού μας
 για να δω τα μάτια σου
 να χαμογελούν
 και να μαζέψω την καρδιά σου
 που διαλυόταν αθόρυβα
 στη θλίψη του κόσμου.
 Μα δεν ήξερες να γελάς.
 Έκανα φτερά τα δάκρυα σου
 κ' έφευγα μακριά για να σου φέρω
 τη γύρη του αιθέρα
 να ραντίσω τη σωπή σου.
 Όμως δεν ήξερες να δέχεσαι.
 Χάριζες.
 Μόνο χάριζες.
 Όλα τα δώρα σου
 τα μοίρασες
 κ' έμειναν άδειες
 οι παλάμες σου.
 Έγειρες το κεφάλι

-πικραμένο πουλί,
 στη σκοτεινή φτερούγα σου
 και τραγούδησες το απίστευτο τραγούδι
 του πληγωμένου σύμπαντος.
 Αδελφή μου,
 ύψωσε το κεφάλι.
 Σκύβω σιμά σου και σου φέρνω
 τους παιδικούς μας όρθρους
 ν' αναπνεύσεις βαθιά
 την αλμύρα του νησιού μας,
 τους βραδινούς φλοίσβους
 και περνώντας την ομίχλη του νόστου
 ν' αράξεις κοντά μου.
 Γύρισε, αδελφή μου,
 στη μικρή Βηθλεέμ
 που μας γέννησε ωραίους και ταπεινούς
 κ' εγώ, θα δεις, θα μαθήσω
 τα όνειρα των Ιεροσολύμων
 που μ' έπαιρναν μακριά σου
 και θα μείνω για πάντα στο πλάι σου
 -ένα σεμνό τριζόνι,
 για να σου τραγουδώ
 τα βράδια του έαρος.
 Δε μ' ακούς;

ΟΛΑ μ' αρνήθηκαν,
 Όλα τ' αρνήθηκα.
 Δε με παρηγορεί ούτε η σκέψη..
 Ότι αγάπησα
 μου το πήρε ο θάνατος
 κ' η τρέλα.
 Έμεινα μόνος
 κάτω απ' τα ερείπια του ουρανού μου
 ν' αριθμώ τους θανάτους.
 Η καταιγίδα σάρωσε απ' το δρόμο μου
 τα λευκά χνάρια του Θεού.
 Δε μπορώ να ξαναβρώ το θάνατο.
 Οι αγαπημένοι μου νεκροί
 με ανάστησαν
 για να τους κλαίω.
 Κι όμως
 ο ρημαγμένος μύλος
 γυρίζει ακόμη τα φτερά του
 πάνω απ' τους θερισμένους κάμπους,
 στην ερημία
 των δειλινών ουραμών.
 Ω, αυτά τα φτερά
 εγγίζουνε τα βλέφαρα μου
 με την άρρωστη κίνηση

των διαβασμένων βιβλίων
κι ακολουθώ
το ξένο πρόσταγμα τους
δίχως βουλή και δίχως λήθη.
Ας κοιμηθούν επιτέλους
αυτά τα φτερά που σχεδιάζουν
κουρασμένες χειρονομίες
πληγωμένων πουλιών
στα κατηφή νέφη
του αιώνιου φθινοπώρου.

ΠΟΣΟ ψυχρά με βλέπουν απόψε
οι φωνές και τα χρώματα.
Η δύση σέρνει το χρυσό χαιρετισμό της
πάνω στους ώμους των πραγμάτων.
Τι θέλει αυτό το ρόδινο φως;
Γιατί αυτή η επίδειξη
της αδιάφορης τελετής;
Γιατί αυτή η πρόκληση σε μένα;
Τα δέντρα κ' η σιωπή
Ντύθηκαν το πομπώδες χρώμα
ρητόρων που αγορεύουν
μπροστά σε αγάλματα τυφλά.
Ω, πως μισώ
τα μαλακά νέφη
που ακινητούν διάπυρα
μέσα στο αυτάρεσκο φως.
Δε με γνωρίζουν
οι αρχαίοι φίλοι μου;
Όχι
δε μου χρειάζεται τίποτε.
Δεν αρμόζει σε μένα ο οίκτος.
Εγώ δαγκώνω τα χείλη μου
και πίνω το αίμα μου.
Δεν καταδέχομαι
τη νεκρήν ομορφιά τους.
-Ουρανέ, τι κομπάζεις;
Εγώ, που συνθλίβομαι
κάτω απ' το πέλημα σου,
θα ξεπεράσω το παγωμένο σου κάλλος
με το ζεστό μου τραγούδι.

ΑΔΕΛΦΗ μου,
μονάχα εσύ μου απόμενες
ν' ακουμπώ στην καρδιά σου
και ν' ακούω το σφυγμό των ανθρώπων.
Κάτω απ' τους θόλους των ματιών σου

ταξίδευε η ζωή μου.
 Ερχόσουν ελαφρή και στοργική
 τα βράδια που σκυφτός κι αμίλητος
 έγραφα στίχους οργισμένους
 για τους ασώπαστους πολέμους
 του φωτός και του αίματος.
 Την παρουσία σου μάντευα
 πίσω απ' τη νύχτα.
 Τ' αγιόκλημα
 των τρυφερών ωρών
 γέμιζε την τεφρή μου στέγη
 μόλις ακούγονταν το βήμα σου.
 Χαμογελούσες
 κ' έμπαινε ακέραιος ο ουρανός
 μέσα στο δώμα μου.
 Γλαυκές ανταύγειες
 κυμάτιζαν στους τοίχους
 κ' η ανάμνηση της εξοχής
 φλοίσβιζε στην αφή μου.
 Όταν γυρνούσα λυγισμένος
 απ' τις νυχτερινές περιπλανήσεις
 κι απ' την περήφανη πικρία της μόνωσης,
 έβρισκα το δείπνο της αγάπης
 ν' αχνίζει στο τραπέζι
 κ' η παιδική μνήμη
 -λεπτή πεταλούδα,
 έπαιζε γύρω απ' τη λάμπα σου.
 Αγρυπνούσες
 περιμένοντας την επιστροφή μου.
 Κι όταν εγώ,
 του Απείρου ο εραστής,
 βυθιζόμουν στους ίσκιους
 και στις αμφιβολίες του αιθέρα,
 εσύ
 μ' ένα δάχτυλο ζεστό
 μούδειχνες την τέφρα μου
 σε ανθρώπινο σχήμα.
 Μοιραζόμουν
 το δικό σου σκαμνί
 κ' έτσι κρατούσα
 μια θέση στη γη.
 Μετρούσα τον καιρό
 με το σφυγμό σου.
 Αφουγκραζόμουν
 κάπου σιμά να πέφτουν
 στάλες δροσιάς
 από κρυμμένη πηγή.
 Κ' η πηγή πέθανε.
 Έφυγες.
 Απόσυρες τον ουρανό
 -γαλάζια σκόνη,

πίσω απ' το βήμα σου.
 Χιονίζει.
 Ζωή, ζωή,
 το στερνό σάρκινο ψίχουλο
 μου το πήρες.
 Δεν έχω δάκρυ πια.
 Δεν έχω δέος.
 Δεν έχω τίποτ' άλλο να μου πάρουν.
 Πένης, γυμνός, και κατάμονος-
 ιδού τα πλούτη μου
 που κανείς δε μπορεί
 να μου τα πάρει.
 Δε θα χτυπήσω καμμιά πόρτα.
 Δε θα υψώσω παράκληση καμμιά.
 Δίχως ψωμί
 δίχως δασάκι
 δίχως χαλκά
 παίρνω το δρόμο της δύσης
 με βήματα πλατιά και σταθερά,
 γυμνός και πλήρης,
 άξιος να εγγίσω το Θεό.

ΕΝΑ υπόλευκο νέφος
 αγρυπνισμένης σελήνης
 διαλύεται αργά
 στη γαλανότητα του όρθρου.
 Τα τζάμια της παραλίας
 -λιτανεία δακρυσμένων ματιών-
 ξαναδίνουν
 σε κάτωχρες αναπαραστάσεις
 την άρρωστη δύση του φεγγαριού.
 Ω, αυτές οι δύσεις
 που αμφιβάλλουν το ίδιο
 και για τη νύχτα
 και για την ημέρα
 κ' αιωρούνται αστάθμητες.
 Κάτω,
 η τεφρή θάλασσα
 υποψιάζεται την κυανή φρικίαση
 που αργοπορεί
 στους λεπτούς ώμους
 των γλάρων.
 Τα κατάρτια σκιώδη
 ρυτιδώνουν τον ορίζοντα
 ακίνητα
 στην προετοιμασία της κίνησης.
 Για νέο ταξίδι;
 Για νέα επιστροφή;
 Η ομίχλη επιβραδύνει

την επαλήθευση του ήλιου.
 Η επανάληψη
 ποτέ δεν είναι επανάληψη.
 Το κέρδος
 και η απώλεια
 αφήνουν τα ίχνη τους
 πάνω στο υπόλευκο φεγγάρι
 που εξατμίζεται αργά
 στην αυγή.
 Από μακριά φτάνουν οι γλάροι,
 χαιρετούν
 τ' αραγμένα πλοία,
 κυκλώνουν
 -ένα σύμπλεγμα κρίνων-
 τις άγκυρες που σκούριασαν.
 Αδελφή μου,
 η ακτή σου απομακρύνεται.
 Το ταξίδι της εξερεύνησης αρχίζει.
 Ένα χαμόγελο φωτός διαγράφεται
 στο μισάνοιχτο βλέφαρο
 τ' ουρανού και της θάλασσας.

ΑΔΕΛΦΗ μου
 μια φωτεινή γραμμή
 περιχαράζει
 την κλεισμένη θύρα μας.
 Η ανάρρωση πλημμυρίζει
 με θαλάσσιους βόμβους
 τον σταματημένο αέρα.
 Μια χρυσόμυγα ενοχλεί
 τα κλειστά τζάμια.
 Η ήλιος εισρέει
 στην αταξία του δωματίου
 και το απαράδεχτο ρίγος του
 μας εξουσιάζει.
 Ποιο χέρι ευλογίας
 σχεδίασε τη σκιά του
 στους ψυχρούς τοίχους;
 Ιδού το τρόπαιο της ζωής
 πάνω από τις γονυκλισίες.
 Ιδού η σημαία του έαρος
 πάνω απ' τους τύμβους.
 Τα συσπασμένα σεντόνια
 ορθώνονται
 -ιστία σε καράβια.
 Το κρεβάτι κινείται.
 Αναπνοή.
 Απορροφητική διαστολή.
 Υπακούω στο κέλευσμα.

Ανοίγω τα χέρια και δέχομαι
το αναντίστατο.
Τα ωραία πρόσωπα
των γυναικών παρελαύνουν
-φωτεινή πομπή
πάνω στη σάρκα μου.
Μετέωρα τα εωθινά χελιδόνια
αποσύρουν τα χέρια της ομίχλης
απ' το μέτωπο μου.
Δεν μπορώ πια να κλάψω.
Το Τραγούδι με υπέταξε.
Το Τραγούδι μου χάρισε τη νίκη.

ΗΛΙΟΣ, ήλιος.
Τα χιονισμένα τοπία
λειώνουν μέσα στα μάτια μου.
Το νευρώδες τραγούδι ανεβασμένο
στη σκαλωσιά τ' ουρανού
χτίζει με μπράτσα γυμνά
το σπίτι μου.
Το φως κελαρύζει
στους μυς της φωνής μου.
Ακούω τους κρικούς
που πέφτουν και σπουν.
Ακούω τους λευκούς ιππείς
που περνούν απ' έξω τραγουδώντας
πολεμικά εμβατήρια.
Πάνω απ' την πρωινή θάλασσα
τα παράθυρα ανοίχτηκαν διάπλατα.
Το κατώφλι μου γελά
διεσταλμένο βλέφαρο.
Αδελφή μου,
δε μπορώ πια να μείνω.
Η απουσία μου θα σου φέρει
τ' αθάνατο νερό.
Κ' εγώ που δε δυνήθηκα
να σε σώσω απ' τη ζωή,
θα σε σώσω απ' το θάνατο.
Να οι δρόμοι
στιλπνοί και ξάστεροι μες στη λιακάδα.
Παραμέρισε, αδελφή μου,
τα δεμένα σου χέρια να περάσω.
Έχω κρεμάσει στο στήθος μου
το φυλαχτό που μούραψες
ένα βράδι ανοιξιάτικο -θυμάσαι;-
σαν είμαστε πολύ μικρά παιδιά.
Είναι κει μέσα λίγο κόκκινο χόμα
να θυμίζει τη στερνή καταγωγή μας,
ένα ροδόφυλλο ξερό

απ' τον κήπο του σπιτιού μας
 και λίγη σκόνη απ' τον τοίχο
 της τελευταίας, μεγάλης ξενητείας
 που ξύσαμε μια νύχτα με τα νύχια μας.
 Αντίο, αδελφή μου.
 Φίλησε μου τα σπουργίτια της αυλής μας
 τ' αθώα παιδιά
 τις λυπημένες μητέρες
 που κεντούν πλάι στη λάμπα
 και τους νέους που χτίζουν
 ανύποπτοι κι ανένδοτοι
 την πολιτεία τους
 στα σύνορα της ζωής και του θανάτου.

ΤΩΡΑ αποδίδομαι στο σύμπαν.
 Η ξανθή φύση
 μ' ένα πλατύ ριπίδι
 από κλώνους φοινίκων
 αεριζει τα μέλη μου
 κ' εξατμίζει το δάκρυ μου.
 Η αναρίθμητη γεύση
 της προαιώνιας υγείας
 τραγουδάει στον ουρανό μου
 και σφιγγει τα σούλα μου
 σαν άγουρους καρπούς.
 Κοιτάω τον ουρανό
 ρίχνοντας φιλικά στο χώμα
 μια φούχτα σπόρους.
 Αδελφή μου,
 πιο πέρα από σένα κι από μένα,
 πιο πέρα απ' το θαμπό μας βλέμμα,
 πιο πέρα απ' τη θαμπή γραμμή της γης,
 εκεί στη ρίζα του παντός
 άκου το κύμα της ορμής
 που υπέροχο, ανεξέλεγκτο κι αξήγητο
 μας έπλασε και μας εξουσιάζει.
 Τι να πούμε;
 Ανοίγω τις πύλες
 Μ' έντρομο θαυμασμό
 μπροστά στη Δημιουργία
 κι αλλάζω την οδύνη σ' έκσταση
 και την κραυγή σε προσευχή.
 Τα φωτεινά μαλλιά των οριζόντων
 μου σκουπίζουν
 τα ματωμένα πόδια μου
 κι ανηφορίζω ελαφρός και χαρούμενος
 προς τα ύψη του χαμόγελου.
 Ήλιε, ήλιε,
 πατέρα, προστάτη μου,

δέξου με τώρα.
Κανένας κρίκος δε μου δένει
τα φτερά μου στη γη.
Το φως ακμάζει πιο ψηλά
κι απ' την αγάπη σου, αδελφή μου,
κι απ' την αγάπη μου.

*Το ήρεμο πρόσωπο
της αιωνιότητας
θραύει τους τρικυμισμένους καθρέπτες
των λυγμών
κι όμως ακόμη ακούμε εντός μας
των λυγμών την τρικυμία.*